

ADSA 173,3 RNS

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

5Sžo/38/2012

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova č. 8, IČO: 357155 811 02 Bratislava	
14-05-2013	
Podacie číslo: 1534	Číslo spisu:
Príbeh/nájsť:	Prílohy:

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE

Došlo: 30-04-2013

a.....hod.min.krát

..... príloh rubrik

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu: **Slovak Telekom, a.s.**, so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 35 763 469, proti žalovanej: **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 25. januára 2011, č. RL/08/2011 a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/79/2011-147 zo dňa 24. mája 2012, takto

rozhodol:

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 14.5.2013
a vykonateľnosť dňa

Krajský súd v Bratislave
dňa 1.4.2013 3401

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/79/2011-147 zo dňa 24. mája 2012, **potvrdzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej č. RL/08/2011 zo dňa 25. januára 2011, ktorým žalovaná ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 308/2000 Z. z.“), postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že účastník správneho konania Slovak Telekom, a.s. porušil povinnosť ustanovenú

v § 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že prevádzkuje retransmisiu – službu Magio Sat prostredníctvom satelitu v rozpore s registráciou retransmisie č. TKR/255, za čo jej uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalobcu, že zistenie skutkového stavu v predmetnej veci nie je dostatočné a to hlavne s ohľadom na nedostatočné posúdenie zmluvného ako aj technického spôsobu zabezpečenia poskytovania služby Magio Sat s ohľadom na určenie subjektu zodpovedného za príjem signálu a jeho následné šírenie smerom na satelit. Žalobca sa tak v správnom ako aj súdnom konaní bránil skutočnosťou, že v rozsahu služieb poskytovaných spoločnosťou STAS vysielateľovi (kódovanie signálu nesúceho obsah vysielania) ako aj s ohľadom na skutočnosť, že spoločnosť Magyar Telecom nezabezpečuje prenos pôvodného vysielania v prospech resp. v mene a na účet spoločnosti žalobcu, ale zabezpečuje primárnu distribúciu pôvodného vysielania vybranej programovej služby v prospech jej vysielateľa, nie je splnená požiadavka príjmu a súčasného prenosu vysielania (sekundárnej distribúcie).

Krajský súd konštatoval, že spoločnosť žalobcu poskytuje službu podmieneného prístupu jednak pre vysielateľov a tiež pre užívateľov ako koncových zákazníkov, v dôsledku čoho žalobca má za to, že poskytovanie služby Magio Sat nemožno kvalifikovať ako poskytovanie retransmisie podľa zákona č. 308/2000 Z. z., ale ako poskytovanie služby podmieneného prístupu, ktorá je elektronickou komunikačnou službou a nie službou obsahu.

Podľa krajského súdu sa žalovaná napriek námietkam žalobcu touto skutočnosťou dostatočným spôsobom nezaoberala. Uviedol, že skutočnosť zabezpečenia uplinku signálu vysielania jednotlivých televíznych programových služieb, ktorá je realizovaná inou spoločnosťou ako žalobca a ktorá súčasne so žalobcom v určitej oblasti kooperuje, výlučne za spôsob technického zabezpečenia prenosu signálu televízneho vysielania a jeho následného šírenia na satelitnú družicu, pričom ale tento spôsob technického zabezpečenia podľa žalovaného nemá vplyv na posúdenie postavenia žalobcu ako prevádzkovateľa retransmisie.

Uvedená skutočnosť je podľa krajského súdu základným právnym problémom vzniknutým medzi účastníkmi konania. Krajský súd konštatoval, že vzhľadom na zmluvný ako aj technický spôsob zabezpečovania služby Magio Sat, ktorá je elektronickou komunikačnou službou, nie je ju možné považovať na rozdiel od retransmisie za službu obsahu.

Ďalej krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že z § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných

obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o digitálnom vysielaní) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o digitálnom vysielaní“) vyplýva, že obsahová služba je služba určená na príjem verejnosťou koncovému užívateľovi alebo inému užívateľovi, ktorej obsah zostavuje jej poskytovateľ vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, či už z vlastnej iniciatívy alebo na základe požiadaviek od užívateľa a vzniká ako poskytovateľom zostavená ponuka obsahových služieb podľa písmena a/ alebo b/, ku ktorým poskytovateľ obsahovej služby umožňuje prístup užívateľovi jednotlivo alebo spoločne vo forme súboru služieb najmä retransmisie a programových služieb a multiplexu.

Takto potom podľa názoru krajského súdu žalobcove postavenie nenapĺňa podmienky pre priznanie statusu prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Žalobca poskytuje službu Magio Sat vo vlastnom mene, na vlastný účet a na vlastnú zodpovednosť. Poskytovanie tejto služby preto nenapĺňa znaky retransmisie podľa zákona o retransmisii, a preto ani konáme žalobcu podľa názoru súdu nie je možné právne kvalifikovať ako postavenie prevádzkovateľa retransmisie. Poskytovanie služby Magio Sat je zabezpečené prostredníctvom systému podmieneného prístupu prevádzkovaného tretím subjektom, ku ktorému má spoločnosť žalobcu v súlade správnym rámcom definovaným smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2002/19/ES zaistený prístup podľa čl. 2 písm. a/ Smernice o prístupe, podľa ktorého prístup znamená sprístupnenie zariadení alebo služieb inému podniku za vymedzených podmienok buď na výlučnej alebo nevýlučnej báze s cieľom poskytovania elektronických komunikačných služieb. Zahŕňa okrem iného prístup k zložkám siete a príslušným zariadeniam, čo môže zahŕňať pevné alebo iné spojenie zariadení (zahŕňa to najmä prístup k účastníckemu vedeniu a k zariadeniam a službám potrebným na poskytovanie služieb v účastníckom vedení) prístup k fyzickej infraštruktúre vrátane stavieb, vedení a stožiarov, prístup k príslušným systémom softvéru vrátane systémov na prevádzkovú podporu, prístup k prekladaniu čísiel alebo k systémom s rovnakou funkčnosťou, prístup k pevným a mobilným sieťam najmä na roaming. Prístup k systémom s podmieneným prístupom pre služby digitálnej televízie, prístup k službám virtuálnej siete. Žalobca zabezpečuje poskytovanie služieb Magio Sat prostredníctvom technologickej platformy, ktorá je vlastníctvom spoločnosti Magyar Telecom so sídlom v Maďarskej republike, s ktorou spoločnosť žalobcu uzatvorila zmluvu o spolupráci na poskytovanie služieb dostupných v systéme DVB – S, resp. iné zmluvy upravujúce jednotlivé oblasti spolupráce.

Krajský súd sa plne stotožnil s názorom žalobcu ohľadom neúplné zisteného skutkového stavu, keď žalovaná nedostatočným spôsobom, napriek námietkam žalobcu, sa

skutkovým stavom veci náležite nezaoberala, v dôsledku čoho nesprávne právne vyhodnotila postavenie žalobcu a jeho zmluvný vzťah so spoločnosťou Magyar Telecom a dospela k nesprávne právnemu záveru, že žalobca je prevádzkovateľom retransmisie a posudzovaná služba a spôsob jej zabezpečenia je poskytnutím služby retransmisie.

Mal za to, že nedostatočným preverením a nepreskúmaním skutočnosti, že príjem signálu je realizovaný treťou osobou v mene a na účet a zodpovednosť žalobcu, žalovaná dospela teda k záveru, že žalobca je prevádzkovateľom retransmisie a že teda všetky úkony retransmisie bez ohľadu na to, či si ich zabezpečuje sám, alebo prostredníctvom tretej osoby, sú realizované v jeho mene a na jeho zodpovednosť a na jeho účet. Vytkol žalovanej, že sa nedostatočným spôsobom zaoberala skutočnosťou, či sa jedná o pôvodný či následný prenos vysielania a ak ide o následný prenos vysielania, či tento je realizovaný ako súčasný, úplný a nezmenený prenos pôvodného vysielania.

Na základe týchto skutočností krajský súd konštatoval, že žalobca poskytuje službu Magio Sat, ktorú nie je možné považovať za retransmisiu, a že žalovaná konala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], keďže jej rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, v dôsledku čoho ho žalovaná aj nesprávne subsumovala pod príslušnú právnu normu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal v sume 66 eura.

Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/79/2011-147 z 24. mája 2012 a žalobu spoločnosti Slovak Telekom, a.s. voči rozhodnutiu žalovanej č. RL/08/2011 zamietol, alternatívne navrhla zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

Uviedla, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, a pre nedostatok dôvodov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom spočíva podľa žalovanej v tom, že:

- a) službu Magio Sat považuje výlučne za elektronickú komunikačnú službu, ktorú nie je možné považovať za retransmisiu,

- b) nesprávne vyhodnotil vplyv technického zabezpečenia retransmisie a zmluvných dojednaní medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telecom (poprípade aj zmluvných dojednaní medzi žalobcom a vysielateľmi a žalobcom a koncovými užívateľmi) na kvalifikáciu služby Magio Sat, s čím súvisí aj nesprávne vyhodnotenie postavenia žalobcu pri poskytovaní služby Magio Sat,
- c) naplnenie definičných znakov obsiahnutých v definícii prevádzkovateľa retransmisie, resp. definíciu prevádzkovateľa retransmisie vyvodzoval z § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z., v dôsledku čoho si nesprávne vyložil jednotlivé definičné kritériá pojmu prevádzkovateľ retransmisie, resp. posudzoval naplnenie neexistujúcich kritérií,
- d) zostavovanie programových balíkov žalobcom v jeho mene a na jeho zodpovednosť nepovažoval za relevantné pre naplnenie definície prevádzkovateľa retransmisie (nakolko krajský súd túto argumentáciu žalovanej opomenul a vôbec sa nevysporiadal s obsahovým prvkom služby Magio Sat a vzhľadom na jeho závery vo veci samej, je možné tvrdiť, že tento znak definície prevádzkovateľa retransmisie nepovažoval za relevantný).

Ďalej uviedla, že pre správne právne kvalifikovanie služby Magio Sat a postavenia žalobcu pri jej poskytovaní, teda pre správne právne posúdenie veci, bolo nevyhnuté zaoberať sa tým, či:

- a) túto službu, resp. jej časť, je možné označiť za retransmisiu podľa § 3 písm. f/ zákona č. 308/2000 Z. z. a obsahovú službu podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní,
- b) žalobca svojím konaním napĺňa definičné znaky prevádzkovateľa retransmisie podľa § 3 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z.

Taktiež poukázala na to, že prvostupňový súd v rozsudku uvádza viacero záverov a konštatovaní, ktoré považuje za zásadné pre rozhodnutie vo veci samej, avšak bez riadneho a zrozumiteľného odôvodnenia, prečo a najmä na základe čoho takéto závery a konštatovania prijal a považuje ich za zásadné pre rozhodnutie vo veci samej.

Uvedeným postupom podľa žalovanej zaťažil krajský súd svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, v dôsledku čoho uprel žalovanej jej právo na spravodlivý súdny proces, čím je daný dôvod na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP.

Vytykala krajskému súdu, že len na základe všeobecných konštatovaní, ktoré sú odôvodnené len veľmi rámcovo, resp. uvádzané bez odôvodnenia, dospel k záveru, že službu

Magio Sat „nie je možné pomenovať za retransmisiu“ a skonštatoval, že „žalovaná konala v rozpore s nim citovanými ustanoveniami správneho poriadku, keďže jej rozhodnutie bolo vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, v dôsledku čoho ho žalovaná aj nesprávne subsumoval pod príslušnú právnu normu“.

Vyššie vymenované vady odôvodnenia rozsudku vedú podľa žalovanej k podozreniu z jeho arbitrárnosti a logicky aj nepreskúmateľnosti.

S poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovaná mala za to, že takéto pochybenie má za následok zrušenie prvostupňového rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP.

Na záver svojho odvolania žalovaná uviedla, že stav, ktorý svojím rozsudkom vytvára prvostupňový súd, deformuje trh služieb spočívajúcich v poskytovaní prístupu k programovým službám, vytvára na ňom nerovné podnikateľské prostredie zvyhodňujúce niektoré technické riešenia na úkor iných a porušuje princíp technologickej neutrality, ktorý sa uplatňuje pri regulácii obsahových služieb.

Technologická neutralita regulácie znamená, že subjekty, ktoré svojou činnosťou naplnia definíciu retransmisie a prevádzkovateľa retransmisie, spadajú pod reguláciu podľa zákona č. 308/2000 Z. z., bez ohľadu na to aké technické prostriedky využívajú pri vykonávaní retransmisie, aké ďalšie činnosti vykonávajú a podľa akých ďalších zákonov sú regulované.

Retransmisia poskytovaná ktorýmkoľvek technickým spôsobom prináša koncovému užívateľovi rovnaký úžitok, uspokojuje jeho rovnaké potreby (prináša mu programové služby obsahujúce spravodajské programy, dokumentárne programy, programy pre deti atď.). To znamená, že retransmisia poskytovaná rôznymi technickými spôsobmi predstavuje zastupiteľnú službu, preto je odôvodnený technologicky neutrálny prístup pri regulácii retransmisie.

Bola toho názoru, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej sa domnievala, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku, a že žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie žalovanej a postup je v súlade so zákonom.

Žalobca sa v zákonnej lehote proti odvolaniu žalovanej písomne vyjadril majúť za to, že krajský súd dostatočne odôvodnil a pomenoval dôvody, pre ktoré považoval zistenie skutkového stavu žalovanou za nedostatočné a preto nepostačujúce pre prijatie tých právnych záverov, ktoré boli obsahom samotného rozhodnutia, najmä vytkol nedostatočné posúdenie zmluvného a technického spôsobu zabezpečenia poskytovania služby Magio Sat a tiež absenciu určenia subjektu zodpovedného za príjem signálu vysielania a jeho uplink smerom na satelit.

Posúdenie zmluvného a technického zabezpečenia žalobca považuje za kľúčové pre zodpovedanie otázky, či v prípade poskytovania služby Magio Sat dochádza k poskytovaniu služby retransmisie, resp. inej služby a či je teda on, ako poskytovateľ tejto služby prevádzkovateľom retransmisie v zmysle zákona č. 308/2002 Z. z.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) vo veciach C-430/09 a C-432/09 (ďalej len „rozhodnutie vo veci Airfield“), ktorého skutkové okolnosti ako aj medzitýmne závery je možné použiť na posúdenia jeho postavenia a spoločnosti Magyar Telekom pri zabezpečení poskytovania a poskytovaní služby Magio Sat a to aj napriek skutočnosti, že posudzovaná prejudiciálna otázka sa týka problematiky autorských práv súvisiacich s tv - vysielaním.

Skutkový (procesno-technický) základ vo veci Airfield spočívajúci v sprístupňovaní tv - vysielania prostredníctvom satelitnej družice, ktorý je detailne popísaný v recitáloch č. 11-27 rozsudku ESD je identický ku vzťahom založeným zmluvou o spolupráci medzi žalobcom a spoločnosťou Magyar Telekom, resp. žalobcom a vysielateľmi (viď podrobný popis v žalobe zo dňa 3. mája 2011 s výnimkou spôsobu, ktorý je v predmetnom rozhodnutí popísaný v recitály č. 18, ktorý žalobca nerealizuje. Rovnako nie je v zodpovednosti žalobcu (na rozdiel od spol. Airfield – viď recitál 21) získať súhlas na podnájom kapacity v prospech vysielateľa. Tento súhlas na uplink a poskytnutie kapacity satelitnej družice zabezpečuje priamo spoločnosť Magyar Telekom. SD EÚ vo veci Airfield aplikoval ustanovenia smernice č. 93/83/ES a zisťoval, či sa pri skutkovom a zmluvnom základe, ktorý spočíval v poskytovaní služby spol. Airfield jedná o satelitné vysielanie pre verejnosť podľa čl. 1 ods. 2 písm. a/ až c/ smernice a túto predbežnú otázku v tomto konaní uzavrel tak, že sa jedná o „jediné satelitné vysielanie pre verejnosť“ (viď recitál 69 vo veci Airfield), teda ide o primárnu transmisiu (vysielanie) a nie následný prenos (retransmisiu) vysielania. SD EÚ uvedený spôsob zabezpečenia poskytovania služieb spoločnosťou Airfield neposudzoval, ako retransmisiu ale vyhodnotil ho, ako akt satelitného vysielania.

Aplikujúc prístup SD EÚ na postavenie žalobcu a spoločnosti Magyar Telekom sa záver predmetného rozhodnutia o poskytovaní satelitného vysielania primerane aplikuje na postavenie spoločnosti Magyar Telekom, ktorá vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť zabezpečuje uplink vysielania a ostatné činnosti (najmä obslužné) a žalobca poskytuje podmienený prístup k vysielaniu uplinkovaného na satelitnú družicu, čo je predmetom služby Magio Sat. V žiadnom prípade sa ale nejedná o retransmisiu.

Ďalej s poukazom, na jeho tvrdenie, na ktoré tiež poukázal krajský súd, kde uviedol, že služba Magio Sat je služba podmieneného prístupu majúca charakter elektronickej komunikačnej služby, ktorú poskytuje pre vysielateľov (kódovaním tv - signálu) a taktiež pre koncových užívateľov (poskytnutím technického vybavenia, najmä smart karty na odkódovanie tv - signálu) zreteľne odlíšil nazeranie žalovanej na poskytovanie služby Magio Sat (ako služby retransmisie) od skutočnej kvalifikácie tejto služby vychádzajúcej z celkového zmluvného nastavenia a zabezpečenia poskytovania služby Magio Sat.

Podľa žalobcu neobstojí ani námietka žalovanej, že krajský súd správne vyhodnotil postavenie žalobcu v súvislosti s poskytovaním služby Magio Sat, keď postupoval striktnie a gramaticky jednotne pri výklade pojmu prevádzkovateľ retransmisie a zohľadnil aj prvky (atribúty) vychádzajúce z definície pojmu „retransmisia“ podľa zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa žalobcu krajský súd správne konštatoval, že v posudzovanom prípade (zohľadniac aj závery rozhodnutia vo veci Airfield) sa jedná o primárnu distribúciu vysielania a nie jeho následný prenos (retransmisiu).

Z vyššie uvedeného, žalobca mal za to, že prvostupňový súd správne aplikoval a vyložil právne predpisy a postavenie žalobcu, ak jeho činnosť pri poskytovaní služby Magio Sat neposúdil ako retransmisiu a jeho postavenie ako prevádzkovateľa retransmisie. Súhlasí so žalovanou v tom, že pri poskytovaní služby retransmisie sa musí uplatňovať princíp technologickej neutrality regulácie, avšak nie je možné sa stotožniť s tvrdením, že krajský súd prijatým rozsudkom vytvára stav nerovnováhy deformujúci trh poskytovania služieb prístupu k programovým službám, ktorý je bezpochybné trhom definovaný širšie ako trh retransmisie. K takémuto stavu by prišlo len v prípade, ak by krajský súd nezohľadnil princíp technologickej neutrality pri poskytovaní identických služieb.

V predmetnom súdnom konaní sa však nejednalo o službu retransmisie ale o službu podmieneného prístupu, čo krajský súd aj uviedol a náležite zdôvodnil. Keďže sa posudzujú služby dvoch rôznych trhov (dve rozdielne služby) nemôže byť dôsledkom prijatého

rozhodnutia deformácia trhu retransmisie. Pre ktoré platia iné pravidlá, ako pre trh podmieneného prístupu.

Podľa žalobcovho názoru prvostupňový súd dostatočne zdôvodnil prijaté závery, ktoré do seba logicky zapadajú a vytvárajú kohorentný celok, ktorý bol žalovanou cielene rozdrobený a vykladaný bez kontextu a vzájomných súvislostí. Rozsudok neobsahuje vadné závery, resp. protirečivé zdôvodnenia a vo všetkých súvislostiach prejednávanej veci ho považuje za koherentný a vecne správny.

Na záver žalobca uviedol, že nie je úlohou súdu, ktorý v tomto type konania zastáva de facto úlohu odvolacieho kasačného orgánu, nahrádzať činnosť žalovanej, ale najmä zdôvodniť nedostatky rozhodnutia a poskytnúť žalovanej návod na ich odstránenie, čo je z kontextu rozsudku a vzájomných súvislostí celkom zrejmé.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/79/2011-147 z 24. mája 2012 v plnom rozsahu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba (fyzická či právnická), ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny

orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie veci rozhodujúci právny (ale aj skutkový) stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo **rozhodol o uložení sankcie**, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Aj keď správny súd koná v tzv. plnej jurisdikcii jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu zostáva posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho

orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu nie je zásadne súdom skutkovým a v konkrétnej právnej veci sa predovšetkým obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Podľa § 17 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii prevádzkovateľ retransmisie je povinný prevádzkovať retransmisiu v súlade s jej registráciou.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitným predpisom Rada ukladá sankciu – upozornenie na porušenie zákona.

Podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila.

Podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56-58.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány

poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Zistením skutočného stavu veci sa rozumie zistenie všetkých podstatných skutočností v súlade s príslušným hmotnoprávnym predpisom. Úplnosť znamená povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či budú v prospech alebo neprospech účastníka.

Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v zásade nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých

v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočné neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné:

Podľa obsahu odvolania zrejme ušlo žalovanej, že pre správne konanie stále platí zásada materiálnej pravdy upravená najmä v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku a ďalej konkretizovaná v ďalších ustanoveniach správneho poriadku (§ 32 a § 46 správneho poriadku), ktorú zásadu treba aplikovať spolu so zásadou zákonnosti a zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), ktoré sú vlastne jej základom. Zásada materiálnej pravdy v zmysle ustanovenia § 3 ods. 4 správneho poriadku vyžaduje, aby rozhodnutia správnych orgánov vychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Preto je nevyhnutné, aby správny orgán náležite zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie. Spoľahlivé zistenie stavu veci predpokladá postup, keď si správny orgán v súlade s ustanovením § 32 správneho poriadku obstará také podklady pre rozhodnutie, ktoré mu umožnia zistiť presne a úplne skutočný stav veci. V praxi to znamená, že je nevyhnutné vykonať všetky vyšetrovania nevyhnutné na objasnenie rozhodujúcich okolností a dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia) a zabezpečiť, aby skutkové zistenia vyvedené z vykonaných vyšetrovaní zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Správnosť a úplnosť zistených podkladov má zároveň viesť k presvedčivosti rozhodnutia správneho orgánu. Táto skutočnosť sa premieta predovšetkým do odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu. Jej uplatnenie v správnom konaní predpokladá v prvom rade dôsledné zistenie podkladov pre rozhodnutie. Je povinnosťou správneho orgánu, aby zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a tak doplnil podklad pre rozhodovanie do takej miery, aby bol spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie. Táto povinnosť sa vzťahuje tak na prvostupňový, ako aj na druhostupňový správny orgán, až do vydania rozhodnutia. Tejto zákonnej povinnosti nie je správny orgán zbavený ani ustanovením § 34 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého je účastník konania povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Z uvedeného je v danej preskúmvanej veci nesporné, že žalovaná pri vydaní rozhodnutí nepostupovala podľa uvedených ustanovení správneho poriadku a potrebné relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci nevykonala.

Žalovaná v odvolaní celkom neadekvátne vytýka krajskému súdu nedostatky, ktorých sa sama dopustila, zrejme si neuvedomiac, že náležité zistenie skutkového stavu je predovšetkým jej úlohou, rovnako ako jej povinnosťou rozhodnutie náležite odôvodniť.

Podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, nerozhodol svojoľne (arbitrárne) ani protizákonne, jeho rozhodnutie obsahuje všetky atribúty, ktoré zákon (§ 157 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) ako aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, sp. zn. III. ÚS 909/04, sp. zn. III. ÚS 95/06, sp. zn. III. ÚS 260/06) i Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. vo veciach Ruiz Torija v. Španielsko, Krasulya v. Rusko, Bochan v. Ukrajina či Pronina v. Ukrajina, Hiro Balani v. Španielsko, Yanakiev v. Bulharsko, Higgins v. Francúzsko).

Keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom o vysielaní a retransmisii spolu so zákonom o digitálnom vysielaní, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

V ďalšom konaní žalovaná súc viazaná právnym názorom súdu (§ 250 ods. 7 OSP a § 250ja ods. 4 OSP) doplní skutkový stav v zmysle pokynov krajského súdu, pričom jeho povinnosťou bude vypořadať sa aj s príslušnou judikatúrou SD EÚ, osobitne s rozhodnutím vo veci Airfield, na ktoré poukazuje i žalobca.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods.1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobcovi v odvolacom konaní trovy konania nevznikli a žalovaný zo zákona nemá na ich náhradu nárok.

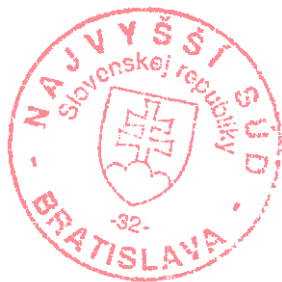
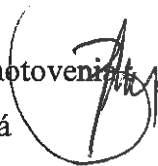
Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2013

Za správnosť vyhotovenia

Dagmar Bartalská

JUDr. Jana Baricová, v. r.

predsedníčka senátu

